

Chambre des Représentants

SESSION 1955-1956.

2 FÉVRIER 1956.

PROPOSITION DE LOI

portant création d'un « Fonds de Réadaptation
et de Reclassement des Invalides ».

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

L'étude du problème auquel nous nous sommes attachés nous a fait conclure que si la Belgique peut généralement être fière de ses réalisations au point de vue social, il reste un domaine qui n'a pas suffisamment retenu son attention : celui de l'adaptation et de la réadaptation des invalides.

Lequel d'entre nous, en effet, ne connaît dans sa famille, dans ses relations ou ses voisins, un invalide pour lequel il n'est pas certain que le maximum a été tenté pour diminuer non seulement le préjudice physique qu'il subit mais aussi et surtout pour atténuer la dépression psychologique qui le domine et lui donner la possibilité d'exercer une activité professionnelle rémunératrice qui le dispense de l'intervention de la collectivité.

Le problème n'est, cependant, pas purement humain; mais également social et économique.

L'aspect social de celui-ci suffit à être évoqué pour faire apparaître immédiatement le devoir de solidarité qui incombe à notre société moderne; quant au point de vue économique, qu'il nous suffise de dire que les nombreuses indemnités qui sont payées à charge du Trésor public, du travailleur ou de l'employeur pourraient être, dans de nombreux cas, réduites ou supprimées si une politique d'adaptation ou de réadaptation des invalides permettait de mettre au point la remise au travail de ceux-ci. De plus, ces invalides rentreraient dans le rang des travailleurs, et la collectivité y trouvera sa contre-prestation.

Nous nous permettons de signaler, à cet égard, que l'office de reclassement professionnel américain a démontré en 1949 que la rééducation « paie » plus qu'elle ne coûte.

D'un recensement sommaire auquel nous avons procédé, il ressort qu'environ 450.000 invalides émargent au budget de l'Etat ou des organismes créés par la loi pour l'indem-

Kamer der Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1955-1956.

2 FEBRUARI 1956.

WETSVOORSTEL

tot instelling van een « Herscholings-
en Reklasseringsfonds voor Invaliden ».

TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

De studie van het vraagstuk dat ons bezig houdt heeft ons tot de gevolgtrekking geleid dat, ofschoon België over 't algemeen prat mag gaan op al wat het in sociaal opzicht heeft tot stand gebracht, al blijft er dan een sector die niet genoeg aandacht heeft getrokken, namelijk de aanpassing en de herscholing der invaliden.

Wie van ons kent inderdaad niet in zijn familie, onder kennissen of in zijn buurt een invalide waarvoor het niet zeker is dat alles werd in het werk gesteld, niet alleen om het lichamelijk nadeel dat hem werd berokkend te verminderen, doch vooral om de psychologische inzinking waaronder hij lijdt te verzachten en hem de mogelijkheid te verschaffen een lonende bezigheid uit te oefenen, zodat hij geen beroep meer zou moeten doen op de gemeenschap.

Het vraagstuk heeft echter niet een louter menslievend maar ook een sociaal en economisch aspect.

Het volstaat het sociaal aspect ervan te beschouwen om dadelijk de solidariteitsplicht te doen inzien, die onze moderne samenleving heeft te vervullen; wat het economisch standpunt betreft, zal het volstaan te zeggen dat de talrijke vergoedingen welke ten laste van de Openbare Schatkist, van de arbeider of van de werkgever betaald worden in vele gevallen verminderd of afgeschaft zouden kunnen worden, indien door een politiek van aanpassing of van herscholing van de invaliden dezen opnieuw aan arbeid konden geholpen worden. Bovendien zullen deze invaliden wederom in de rangen van de arbeiders worden opgenomen en de gemeenschap zal er een tegenprestatie in vinden.

Wij zijn zo vrij, in dit verband, te verwijzen naar het Amerikaanse bureau voor beroepsherscholing, dat in 1949 het bewijs heeft geleverd dat de beroepsherscholing meer « opbrengt » dan zij kost.

Uit een door ons gedane vluchtige telling blijkt, dat ongeveer 450.000 invaliden ten laste zijn van de Staatsbegroting of van instellingen die door de wet zijn ingericht

nisation de ceux-ci. Il faut y ajouter les invalides qui, victimes d'un accident de droit commun, ne sont pas enregistrés.

Vis à vis de ces personnes, les institutions spéciales créées par les lois ou en vertu de celles-ci interviennent pour l'octroi d'une indemnité d'invalidité, mais souvent pour assurer à l'invalidé d'abord un traitement médical ou chirurgical efficace et ensuite une adaptation ou réadaptation à son ancien métier ou à un travail répondant mieux à son incapacité.

De nombreux pays nous ont précédés dans ce domaine :

L'Angleterre, par son « Disabled Persons Employment Act » du 1er mars 1944 a établi un système complet de réadaptation et de remise au travail des invalides.

Grâce à cette loi, la grande majorité des invalides a pu retrouver un emploi. En effet, sur 905.000 invalides enregistrés en 1948 :

62.000 seulement n'avaient pas encore de travail;
825.000 ont pu être reclassés dans des conditions économiques normales;
18.000 ont dû être dirigés vers des ateliers spéciaux.

Aux Etats-Unis, le « Smith Sears Act » de 1918 a organisé la réadaptation des invalides de la guerre.

Selon une enquête récente, 85 % des industries emploient actuellement des infirmes et le gouvernement fédéral emploie à la lui seul 35.000 invalides, et ce grâce au « programme de placement sélectif des invalides » de février 1944.

La France, par ses lois des 2 janvier 1918, 26 avril 1924, 19 octobre 1945 et 20 octobre 1946 a organisé la rééducation et le reclassement social et professionnel de nombreuses catégories d'invalides.

Les Pays-Bas ont institué en 1946, un « conseil pour la réadaptation » et la loi du 1er août 1947 assure le placement des invalides réadaptés.

Bien d'autres pays encore ont institué un régime de réadaptation des invalides; il n'entre pas dans nos intentions de faire une étude approfondie de chacun de ces régimes, conscients que nous sommes des difficultés que soulève notamment le particularisme de chaque nation.

Notre but cependant est de démontrer que dans de nombreux pays le législateur a senti la nécessité, non pas de créer des organisations nouvelles, mais d'assurer à l'activité des institutions existantes une coordination de nature à en garantir l'efficacité.

C'est également dans cet esprit que nous concevons le problème sur le terrain national.

Beaucoup d'institutions publiques ou privées ont été ou se sont créées pour assurer aux invalides un soutien généralement d'ordre pécuniaire; certaines, conscientes du problème, ont instauré, avec les moyens du bord, une politique de réadaptation, qui malheureusement ne débute qu'au moment où les moyens budgétaires ou administratifs dont dispose l'œuvre ont été épuisés.

C'est compte tenu de ces inconvénients, que nous considérons qu'il est nécessaire de créer une institution spéciale appelée « Fonds de réadaptation et de reclassement des invalides », qui aura pour mission de veiller à l'exécution

om de invaliden te vergoeden. Daarbij dienen gevoegd de invaliden, slachtoffers van een gemeenrechtelijk ongeval, die niet zijn ingeschreven.

Ten opzichte van die personen komen de bijzondere instellingen, ingericht door of krachtens de wetten, tussen met het oog op de toekenning van een invaliditeitsvergoeding, maar vaak ook om aan de invalidide vooreerst een doelmatige medische of heelkundige behandeling te bezorgen, en vervolgens een aanpassing aan of een herscholing in zijn vroeger beroep of een arbeid die beter overeenstemt met zijn arbeidsongeschiktheid.

Vele landen zijn ons op dit gebied voorgegaan :

Engeland heeft, door zijn « Disabled Persons Employment Act » van 1 maart 1944, een volledig stelsel uitgewerkt voor de herscholing en de wedertewerkstelling van de invaliden.

Dank zij die wet heeft de grote meerderheid van de invaliden opnieuw werk kunnen vinden. Immers, op 905.000 in 1948 ingeschreven invaliden :

waren er nog slechts 62.000 werkloos;
konden er 825.000 opnieuw geplaatst worden in economisch normale omstandigheden;
werden er 18.000 naar bijzondere werkplaatsen georiënteerd.

In de Verenigde Staten werd de herscholing van de oorlogsinvaliden door de « Smith Sears Act » van 1918 geregeld.

Volgens een recent onderzoek hebben 85 % van de nijverheidsondernemingen thans gebrekkigen in dienst, en de Federale Regering alleen reeds verschaft werk aan 35.000 invaliden, dank zij het « programma tot selectieve plaatsing van invaliden », van februari 1944.

Frankrijk heeft, door zijn wetten van 2 januari 1918, 26 april 1924, 19 oktober 1945 en 20 oktober 1946, voorzien in de heropleiding en de sociale en professionele « reclassering » van talrijke categorieën van invaliden.

In Nederland werd in 1946 een « raad voor de herscholing » ingericht, en de wet van 1 augustus 1947 zorgt voor de plaatsing van de herschoolde invaliden.

Vele andere landen nog hebben een stelsel ingevoerd voor de herscholing van de invaliden; het ligt niet in onze bedoeling elk van die stelsels aan een grondig onderzoek te onderwerpen, want wij geven ons wel rekenschap van de moeilijkheden die o.m. voortspruiten uit de bijzondere omstandigheden in elk land.

Ons doel is nochtans aan te tonen, dat de wetgever in vele landen de noodzakelijkheid heeft gevoeld, niet om nieuwe instellingen in het leven te roepen, maar om de activiteit van de bestaande instellingen te coördineren met het oog op een grotere doelmatigheid.

In diezelfde geest vatten wij het probleem aan op het nationale vlak.

Vele openbare of private instellingen werden en worden opgericht om aan de invaliden steun te verlenen, meestal van financiële aard; enkele, die meer begrip hebben voor het probleem, hebben met de middelen waarover zij beschikken een herscholingspolitiek aangevat, die jammer genoeg eerst uitwerking heeft wanneer de betrokkene de financiële steun van de instelling verzoekt, en ophoudt wanneer de budgetaire of administratieve middelen, waarover het werk beschikt, zijn uitgeput.

Rekening houdende met die bezwaren, achten wij het nodig een bijzondere instelling in het leven te roepen, onder de benaming : « Herscholings- en Reklasseringsfonds voor Invaliden », instelling die tot taak krijgt te waken voor de

du processus normal de réadaptation, lorsque l'invalidé requiert ses services et d'assurer en coordination avec les œuvres existantes la remise au travail de celui-ci.

Cette institution nouvelle nous paraît indispensable pour mener à bien une tâche aussi complexe que celle de l'adaptation et la réadaptation des invalides.

La Conférence internationale du Travail saisie, en juin 1955, du problème qui nous occupe, a recommandé qu'une autorité administrative soit, en effet, chargée d'assurer la responsabilité de la coordination des diverses activités qui doivent nécessairement intervenir pour mener à bien le processus complet de la réadaptation.

Pour saisir l'envergure du problème, il nous paraît nécessaire de citer les différentes phases chronologiquement nécessaires pour la réadaptation d'un invalidé.

Envisageons, tout d'abord, le côté médical du problème : Il ne faut pas perdre de vue, en effet, que par un traitement médical ou une intervention chirurgicale appropriée, l'invalidé peut recouvrer tout ou partie des fonctions réduites ou anéanties. Il paraît, dans ces conditions, nécessaire de permettre à tous les invalides de disposer des soins les meilleurs par un service de conseils à l'intéressé ou à son médecin-traitant, conseils qui généralement trouvent leurs sources dans des techniques nouvelles auxquelles seul le spécialiste peut recourir en raison de la grande spécialisation de celles-ci.

Dans cette phase médicale interviennent les soins eux-mêmes, y compris l'intervention du personnel dit paramédical, ainsi qu'éventuellement la fourniture d'appareils de prothèse appropriés.

À l'expiration de cette phase ou même pendant celle-ci, suivant les possibilités, le patient doit être éduqué, non seulement psychologiquement mais professionnellement, à reprendre une place convenable dans la société. Ce sera le rôle, d'une part, du conseiller d'orientation professionnelle qui déterminera les capacités physiques et psychiques de l'intéressé, et d'autre part, de l'assistante sociale qui étudiera les répercussions sur le milieu familial de l'infirmité survenue à l'intéressé et des conséquences inévitables qu'elle comporte.

Ces enquêtes terminées, il convient de donner à l'invalidé soit une éducation scolaire appropriée, soit une éducation professionnelle adéquate.

Le Fonds devra assurer la tutelle de l'invalidé pendant cette phase et veiller à ce que celle-ci s'accomplisse avec le maximum de succès.

L'invalidé étant ainsi apte à prendre ou reprendre une place convenable dans la collectivité, il appartient au « Fonds » de lui assurer un placement adéquat, que ce soit dans l'artisanat, dans l'industrie ou lorsque ces capacités physiques le requièrent dans un atelier où il pourra travailler sous des conditions protégées.

Le placement des invalides n'a eu que peu de succès jusqu'à présent dans notre pays, si l'on en juge par les statistiques de l'office de placement et du chômage. Il faut en trouver la raison dans le fait qu'il s'agit généralement d'invalides non réadaptés, qui malgré toute la bonne volonté dont ils font preuve, ne peuvent que difficilement satisfaire, en raison de leur incapacité physique, aux exigences de l'employeur.

Là encore une coordination des efforts et une sélection plus judicieuse permettraient d'assurer l'efficacité du placement.

uitvoering van het normaal herscholingsproces wanneer de invalidé een beroep doet op haar diensten, en in samenwerking met de bestaande werken te zorgen voor zijn weder-tewerkstelling.

Deze nieuwe instelling lijkt ons onmisbaar, indien men een zo ingewikkelde taak als de aanpassing en de herscholing van de invaliden tot een goed einde wil brengen.

De Internationale Arbeidsconferentie, die in juni 1955 het probleem, dat thans onze aandacht gaande houdt, te behandelen kreeg, heeft de aanbeveling gedaan dat een administratief orgaan de werkelijke opdracht moet krijgen, te zorgen voor het coördineren van de verschillende werkzaamheden, welke noodzakelijk zullen zijn om het volledige proces der herscholing tot een goed einde te brengen.

Om de omvang van het probleem te vatten, achten wij het nodig de verschillende stadia te vermelden, die in chronologische volgorde vereist zijn voor de herscholing van een invalidé.

Beschouwen wij vooreerst de medische kant van het probleem : Men mag immers niet uit het oog verliezen dat de invalidé door een geneeskundige behandeling of een gepast heelkundig ingrijpen de functies, waarover hij maar in beperkte mate of helemaal niet meer beschikt, geheel of gedeeltelijk kan terugkrijgen. Wij achten het derhalve noodzakelijk al de invaliden in de gelegenheid te stellen om op de beste manier te worden verzorgd door middel van het verstrekken van raadgevingen aan de betrokkene of aan zijn behandelende geneesheer, welke raadgevingen doorgaans berusten op een of andere nieuwe techniek, die, precies omwille van haar ver doorgedreven specialisatie, alleen door specialisten kan worden aangewend.

In dit medische stadium worden de zorgen zelf toegediend, waaronder ook begrepen zijn het werk van het zogenaamde para-medische personeel en eventueel het leveren van gepaste kunstledematen.

Op het einde of zelfs nog tijdens dit stadium, naar gelang van de mogelijkheden, moet de patiënt niet alleen psychologisch, maar ook met betrekking tot zijn beroep, worden opgeleid om in de maatschappij opnieuw een behoorlijke plaats in te nemen. Enerzijds zal dit de taak zijn van de adviseur voor beroepskeuze, die de lichamelijke en psychische bekwaamheid van de betrokkene zal vaststellen en anderzijds van de sociale assistente, die moet nagaan welke weerslag het lichaamsgebrek van de betrokkene en de daaraan verbonden onvermijdelijke gevolgen op het gezinsmilieu hebben.

Als dat onderzoek ten einde is, dient men de invalidé of wel een geschikte schoolopleiding of wel een passende vakopleiding te geven.

Gedurende dit stadium zal het Fonds de invalidé onder zijn bescherming moeten nemen en er voor waken dat dit stadium met zo gunstig mogelijk resultaat wordt doorlopen.

Is de invalidé aldus eenmaal in staat om in de gemeenschap een behoorlijke plaats in te nemen of weder in te nemen, dan is het de taak van het « Fonds » hem een passende betrekking te bezorgen, hetzij als ambachtsman, hetzij in de industrie, hetzij, als zijn lichamelijke geschiktheid het eist, in een werkplaats, waar hij onder beschermde voorwaarden kan werken.

Totnogtoe heeft het plaatsen van invaliden in ons land, te oordelen naar de statistieken van de dienst voor arbeidsbemiddeling en werkloosheid, maar weinig bijval gekend. De verklaring daarvoor is te vinden in het feit dat het doorgaans niet herschoolde invaliden betreft die, ondanks al de goede wil die zij aan de dag leggen, wegens hun lichamelijke ongeschiktheid moeilijk aan de eisen der werkgevers kunnen voldoen.

Ook op dit gebied zou het door coördinatie van de pogingen en door een meer oordeelkundige selectie mogelijk worden voor afdoende arbeidsbemiddeling te zorgen.

Le préjugé cependant a été créé, à tort estimons nous, que le travail de l'invalidé n'équivaut pas celui du travailleur valide, contrairement à ce qu'estiment généralement les employeurs des pays où un service de réadaptation a été créé.

Afin de convaincre les employeurs et de garantir l'efficacité du « Fonds », il nous paraît nécessaire de prévoir qu'une quotité d'invalides sera obligatoirement employée dans l'industrie et les administrations publiques.

* * *

A l'effet de permettre au « Fonds » d'exécuter la mission qui lui est dévolue, il convient de mettre à sa disposition un crédit qui servira à assister l'invalidé et sa famille pendant les différentes phases de la « réadaptation », à permettre l'octroi de subsides aux œuvres ou institutions qui concourent à la réalisation de sa mission, ou même à lui permettre de créer les institutions que l'initiative privée n'aurait pas créée en raison du manque de rentabilité de celles-ci.

En outre, le Fonds devra veiller à ce que chaque invalide puisse subsister et, par des indemnités judicieusement octroyées, aidera celui-ci à prendre une place normale dans la collectivité.

Il ne s'agit pas, pour l'exécution de cette mission, de créer des barèmes forfaitaires qui ne donnent que trop souvent lieu à des situations anormales, mais plutôt de permettre au « Fonds » d'intervenir financièrement lorsque la situation de l'invalidé ou de sa famille le requiert.

* * *

L'activité du Fonds aura finalement pour effet de réduire les interventions de l'Etat en faveur des invalides. Il est normal dans ces conditions de prévoir que l'Etat couvrira notamment les frais de premier établissement et les frais de fonctionnement pendant une certaine période et notamment jusqu'à ce que la politique de réadaptation ait laissé entrevoir la possibilité pour l'Etat de revoir dans son ensemble les problèmes de l'octroi de pensions, indemnités ou allocations aux invalides.

* * *

Cette proposition de loi vise à la création d'une loi de cadre et il est proposé de laisser au Roi un pouvoir discrétionnaire pour assurer l'exécution de cette loi.

Cependant pour en garantir la parfaite exécution, la présente proposition crée un conseil de la réadaptation qui doit nécessairement donner son avis pour la rédaction des arrêtés royaux d'exécution.

* * *

Nous sommes persuadés qu'avec le concours des personnes qui se sont attachées au problème de la réadaptation, des employeurs et des invalides eux-mêmes, le Fonds pourra assurer la mission qui lui est dévolue avec le maximum de succès, réalisant ainsi une nouvelle étape dans la progression sociale dont la Belgique peut, à juste titre, s'enorgueillir.

Echter heeft men, naar onze mening ten onrechte, het vooroordeel ingang doen vinden dat het werk van een invalide minder waard is dan dat van een volwaardig arbeider, maar de werkgevers in de landen, waar een dienst voor herscholing werd opgericht, zijn doorgaans de tegenovergestelde mening toegedaan.

Ten einde de werkgevers te overtuigen en het Fonds doeltreffend te maken, schijnt het ons nodig te bepalen dat een zeker aantal invaliden verplicht moet tewerkgesteld worden in de nijverheid en bij de openbare besturen.

* * *

Ten einde het « Fonds » in staat te stellen de hem toevertrouwde taak te vervullen, dient een krediet te zijner beschikking te worden gesteld dat zal dienen om de invaliden en hun gezin tijdens de verschillende stadia van de « herscholing » bij te staan, om toelagen te kunnen verlenen aan werken of instellingen die tot de vervulling van zijn opdracht bijdragen, of zelfs om het in de mogelijkheid te stellen die instellingen op te richten die het particulier initiatief bij gebrek aan rentabiliteit er van niet zou hebben tot stand gebracht.

Bovendien zal het Fonds er moeten voor zorgen dat alle invaliden kunnen rondkomen en zal het hen, op door oordeelkundige wijze verleende vergoedingen moeten helpen om opnieuw een normale plaats in de samenleving in te nemen.

Voor het uitvoeren van die opdracht is het niet nodig vaste schalen vast te stellen, die maar al te dikwijls aanleiding geven tot abnormale toestanden. Het gaat er veeleer om, het « Fonds » in staat te stellen financieel tussen te komen wanneer de toestand van de invaliden of van hun gezin het eist.

* * *

De werking van het Fonds zal uiteindelijk ten gevolge hebben dat de tegemoetkomingen van de Staat ten voordele van de invaliden worden beperkt. In die omstandigheden is het normaal te bepalen dat de Staat o. m. de kosten van eerste inrichting en de werkingskosten gedurende een bepaalde tijd voor zijn rekening neemt, nl. tot dat de herscholingspolitiek voor de Staat de mogelijkheid heeft geschapen om de problemen die verband houden met het verlenen van pensioenen, vergoedingen of tegemoetkomingen aan de invaliden te herzien.

* * *

Dit wetsvoorstel strekt er toe een kaderwet tot stand te brengen, en er wordt voorgesteld aan de Koning een discretionaire macht tot uitvoering van de wet toe te kennen.

Om een degelijke uitvoering ervan te verzekeren richt dit voorstel een herscholingsraad op die zijn advies moet geven over de tekst van de koninklijke uitvoeringsbesluiten.

* * *

Wij zijn er van overtuigd dat het Fonds, met de medewerking van diegenen die zich met het probleem van de herscholing inflaten, van de werkgevers en van de invaliden zelf, de hem toevertrouwde taak met het meeste succes zal kunnen vervullen en aldus een nieuwe stap zetten op de weg van de sociale vooruitgang, waarop België terecht trots mag zijn.

PROPOSITION DE LOI

Article premier.

Il est créé auprès du Ministère du Travail et de la Prévoyance sociale un « Fonds de réadaptation et de reclassement des invalides » dont la mission consiste à :

1) veiller à ce que les soins les meilleurs soient donnés aux invalides pour leur réadaptation fonctionnelle, psychologique, professionnelle et sociale, notamment par l'octroi d'une indemnité destinée à couvrir tout ou partie des frais occasionnés par ceux-ci;

2) assurer aux invalides l'octroi des appareils de prothèse les mieux appropriés à leur état;

3) assurer la tutelle scolaire, professionnelle et sociale de l'invalidé, avant, pendant et après la période de réadaptation proprement dite.

4) promouvoir le placement sélectif des invalides eu égard aux dispositions de l'article 2;

5) veiller à ce qu'une rémunération convenable soit offerte à l'invalidé et éventuellement parfaire le salaire insuffisant de celui-ci, notamment lorsque la durée du travail devra être limitée;

6) promouvoir l'adaptation, la réadaptation et le placement des invalides par l'octroi de subsides aux institutions existantes ou, lorsque l'intérêt général le requiert, par la création et l'entretien d'institutions destinées à réaliser cette mission.

Art. 2.

Les administrations publiques et les entreprises privées doivent occuper du personnel invalide, dont la quotité sera fixée par le Roi, par catégorie d'entreprise.

Art. 3.

Le Fonds de réadaptation et de reclassement des invalides est administré par un conseil d'administration, dont la composition est fixée par le Roi.

Le dit conseil doit dès son entrée en fonction donner son avis sur les arrêtés royaux d'exécution de la présente loi; il a le pouvoir de proposer au Roi toutes dispositions de nature à assurer la parfaite exécution de la loi.

Art. 4.

L'Etat assume les frais de premier établissement ainsi que les frais de fonctionnement du Fonds de réadaptation et de reclassement des invalides.

WETSVOORSTEL

Eerste artikel.

Bij het Ministerie van Arbeid en Sociale Voorzorg wordt een « Herscholings- en Reklasseringsfonds voor Invaliden » ingesteld, dat tot opdracht heeft :

1) er voor te waken dat de beste zorgen worden verstrekt aan de invaliden met het oog op hun lichamelijke, psychologische, professionele en sociale herscholing, namelijk door het toekennen van een vergoeding bestemd om geheel of gedeeltelijk de kosten te dekken die daaruit ontstaan;

2) aan de invaliden de voor hun toestand meest geschikte kunstledematen te bezorgen;

3) het school-, beroeps- en sociaal toezicht van de invalide vóór, tijdens en na de eigenlijke herscholingsperiode te verzekeren;

4) de selectieve tewerkstelling der invaliden te bevorderen met inachtneming van wat in artikel 2 wordt bepaald;

5) er voor te zorgen dat de invalide een behoorlijke bezoldiging ontvangt en, in voorkomend geval, zijn ontoereikend loon aan te vullen, inzonderheid wanneer de arbeidsduur moet worden beperkt.

6) de aanpassing, de herscholing en de tewerkstelling de invaliden aan te moedigen door de toekenning van toelagen aan de bestaande instellingen of, wanneer het algemeen belang zulks vereist, door de oprichting en het instandhouden van instellingen, bestemd tot het vervullen van deze opdracht.

Art. 2.

De openbare besturen en de particuliere bedrijven zijn verplicht invalide personeel tewerk te stellen, waarvan het quotum door de Koning voor elke bedrijfscategorie wordt vastgesteld.

Art. 3.

Het Herscholings- en Reklasseringsfonds voor invaliden wordt beheerd door een raad van beheer, waarvan de samenstelling door de Koning wordt vastgesteld.

Bedoelde raad moet van zijn inwerkingtreding af advies uitbrengen over de koninklijke uitvoeringsbesluiten van deze wet; hij is gemachtigd aan de Koning alle maatregelen die de degelijke uitvoering van de wet kunnen in de hand werken, voor te stellen.

Art. 4.

De Staat neemt de kosten van eerste inrichting, alsook de werkingskosten van het Herscholings- en Reklasseringsfonds voor invaliden ten laste.

R. DIEUDONNÉ,
G. COPÉE GERBINET,
H. DERUELLES,
A. DE KEULENEIR,
J. WOSTYN,
H. CASTEL.